

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogrske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oglasila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oglasilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Javni napisi v Ljubljani.

V Ljubljani, 27. julija.

Gospod baron Winkler bode v nekaj tednih vzel slovo od deželnega predsedstva kranjskega. Kakor solnce, predno zatone za gorami, še jedenkrat s svojimi žarki poljubi prirodo, tako je gospod baron Winkler moral še jedenkrat poljubiti „nemško narodnost“ na Kranjskem, predno se mu je skriti za goro privatnega življenja! Kot načelnik deželne vlade ima znamenito pravico, da lahko ustavi izvršitev sklepa, ki ga stori, in bodi tudi soglasno, občinski svet Ljubljanski, ako se mu vidi zakonom protiven. To je izvenredna pravica in za njeno uporabo ne bode nobeden avtonomen zastop rad dal povoda. In tudi vladni načelnik bode modro ravnal, da bode le tedaj posegel v voljo zakonitega občinskega zastopa, ako se storjeni sklep nikakor ne ujema z obstoječimi zakoni. Te izjemne in visoke pravice pa se je gospod baron Winkler poslužil sedaj proti našemu občinskemu svetu — v čudovito tolažbo in zaščito kranjskih in Ljubljanskih Nemcev! Tragično je imenovati usodo, po kateri človek šele tik pred svojim nehanjem dobi, po čemer je z vsem svojim dejanjem hrepenel. Koliko se je gosp. baron Winkler trudil in staral, da bi kranjskemu nemštvu dokazal svojo najobjektivnejšo ljubezen, da bi tudi Ljubljanski Nemci verovali v njegovo prepravično srce! Ali nič ni pomagalo: vseh deset let in še več so se celo pod njim čutili tepene, so mu hrbet obračali in še pred nekimi dnevi skrivaj noge nastavljali. Sedaj še-le, ko je že prepozno, ko že nič več vredno ni, sedaj še-le so naši Nemci lahko iz polnih duš prepričani, kakó pravičnega zaščitnika je njihova narodnost imela in ima v odhajajočem gospodu baronu Winklerju! In res, boljše se ni še nihče oavetil nad svojimi protivniki, kakor gospod baron Winkler, ki nazadnje z zlatom plačuje vse njih napade na svojo osebo, ki sedaj za slovo poljubljuje „nemško narodnost“, katera mu je vsa pota s trnjem posipala do zadnjega, — a vse to plačevanje in poljubovanje godi se izrednim potem in ne glede na to, kaj k temu poreče ogromna večina prebivalstva, tako kranjskega, tako Ljubljanskega!

V mislih imamo najnovejši razpis gospoda barona Winklerja, s katerim prepoveduje izvršitev znane mestnozbornskega sklepa zastran novih imen nekaterim javnim prostorom Ljubljanskim in zlasti zastran zgol slovenskih napisov. Razpis gospoda deželnega predsednika do gospoda mestnega župana slóve:

Vaše Preblagorodje! Glavni kontingent prebivalstva mesta Ljubljanskega stvarja po zadnjem ljudskem štetju 24 200 prebivalcev slovenske in 5127 prebivalcev nemške narodnosti. Drž. temeljni zakon z 21. decembra 1867. drž. zak. št. 142 velja v svojem členu 19, odstavek 1 in 2 nastopno: „Vsi narodi v državi so enakopravni in vsak narod ima neprekršljivo pravo do varovanja in negovanja svoje narodnosti in svojega jezika. Država priznava enakopravnost vseh, v deželi navadnih jezikov, v šoli, v uradu in v javnem življenju.“

Občinski svet, oziroma magistrat dež. stolnega mesta Ljubljane trudi se je doslej ustrezati tem določbam drž. tem. zakona v področji, občini po zakonu pristojnem. V njegovih javnih ljudskih šolah je učni jezik za otroke slovenske narodnosti slovenščina, za otroke nemške narodnosti nemščina in se v vsaki šoli glede pouka učencev v drugem deželnem jeziku pristojno ustreza določbi 3. odstavka navedenega člena 19, oziroma § 6. drž. ljudskošolskega zakona z dne 14. maja 1869. drž. zak. št. 62. Prav tako velja načelo enakopravnosti obeh imenovanih jezikov za uradno obveščanje občinskega oblastva z Ljubljankimi stanovniki. ti morejo po svoji narodnosti oglašati svoje prošnje in želje ustno in pismeno v slovenskem ali nemškem jeziku in dobivajo rešila v dotičnem jeziku; razglasila, odloki in naredbe, katere so namenjene prebivalcem obeh narodnostij, izdajajo se v obeh jezikih; to velja zlasti tudi za Ljubljanskega obč. sveta v seji dne 22. junija 1876 sklenjeno in tudi izvršeno naredbo glede javnih napisov ulic, cest in trgov z imeni v obeh napominanih jezikih, kar je po smislu zakona tembolj, ker je Ljubljana stolno mesto dežele Kranjske, v kateri žive Slovenci in Nemci, ki so s tem mestom neprestano v zvezi.

S tem, kar se je navedlo, niso obč. zastop in državna oblastva samo priznavala faktičnega obstoja tako slovenske, kakor nemške narodnosti in jezika v Ljubljani, ampak so tudi v tem smislu spoštovala po drž. temeljnih zakonih zajamčene pravice vsake teh narodnostij. Protivno zakonito naloženim si dolžnostim in protivno sklepu z 22. junija 1876, kateremu se ni nihče uprl, ukrenil je

Ljubljanski občinski zastop v seji dne 24. junija 1892, da je v mestu Ljubljanskem javne napise posameznih ulic, cest in trgov — z večinoma izpremenjenimi dosedanjimi imeni — napraviti samo v slovenskem jeziku in v bodoče vse javne napise popolniti samo v tem jeziku.

S tem, pravice nemških prebivalcev Ljubljane kršečim sklepom greši se zoper veljavni zakon in zato se izvršitev tega sklepa — ne glede na to, da bi izvršitev mogla prouzročiti zmore pri katastralnem operatu in pri upravi zemljiških knjig, da ga torej brez državnega dovoljenja ni moči izvršiti — oziroma se ob enem na zadevni protest 561 davkoplačevalcev in z ozirom na ugovor stolnega kapitlja, prepoveduje na podlogi § 84. obč. reda za deželno stolno mesto.

To se naznanja Vašemu Preblagorodju, rešujú poročilo s 23. t. m. št. 151/pr., in ob enem vrača pod ./. priloge, razun dotičnih izvodov iz zapisnikov o sejah občinskega sveta, z naročilom, da se je po tem ravnati.

V Ljubljani, 24. julija 1892.

Winkler m. p.

Ta razpis se odlikuje najprvo po tem, da ga ni povzročila pritožba kaké stranke, in ljudje, ki so se trudili okolo omenjenega protestiča „davkoplačevalcev“ (?), s stolnim kapiteljem vred, naj si nikari ne domišljajo, da bode njim za razpis kdo hvalo dajal! Ta razpis gre na račun tistega paznega očesa, s katerim se zasleduje padec vsakega nemškega lasu z nemške glave! Ta razpis izdal je gospod baron Winkler sam od sebe, ker ima pravico, da tudi brez pritožbe ustavi izvršitev sklepa, kateri je po njegovem mnenju protiven zakonom. In če je v tem slučaju hitel, kolikor je mogel, kdo bi mu to zameriti hotel? Saj velja pomoč našim Nemcem in saj smo videli, s kakšno bravuro je treba hoditi okolo njih, da jih žolč ne zalije pred rešitvijo!

Proti zakonu se je torej pregrešil občinski svet! Mislili bi, da narodni zastop, kateremu gospod deželni predsednik v svojem razpisu daje takó sijajno pričevalo, kako je doslej vedno natančno izpolnjeval enakopravnost za vse Ljubljanske stanovnike, da torej tak zastop tudi ni hotel grešiti zoper enakopravnostni zakon v tem slučaju. In mi radi verjamemo, da se še dandanes, ko ima na-

LISTEK.

Znamenja in križi ob gorskih potih.

Tam kmet je zložil kámenje,
Sezidal belo známenje,
Napisati je vanje dal
Od stopra vse do samih tal,
Na desno plat, na levo plat
Podobe znotraj, zunaj vrat!
Levstík.

Po katerikoli dolini in čez katerokoli sedlo te pripelje tvoje veselje do potovanja, povsod najdeš vse polno znamenj (Poljanci jim pravijo „krlejši“, t. j. „kirieeleison“), križev in spominskih tablic z napisi. Celo na drevesih in skalah so deščice pribite s pločevinastimi streščicami nad njimi. Vpijoče barve na znamenjih in tablicah prisilile ti bodo morda večkrat smehljaj na ustnice, vendar pa te bo kmalu smeh minol in gorska samota te bode opomnila na resnobo tega, kar stoji na tablicah s priprosto besedo tako ginljivo napisano ali naslikano. Pod podobo M. B. s svetih Višarij ali katerega drugega svetnika, katerega obdajajo svetli oblaki, vidi se na črni zemlji mej drevjem in kamenjem predočenega bornega pozemeljskega črvčka,

kako je nesrečen konec storil, kar je izraženo s črnim križem nad njegovo glavo.

Tudi po stenah romanskih cerkva in kapelic je vse polno takih tablic, ki ne spominjajo sicer nesreč, pač pa nevarnostij, v katerih se je človek nahajal, in izražajo zahvalo Materi božji za srečno rešitev. Po planinah pa, kjer pastirji čede pasó, in na prelazih, čez katere gonijo živino, je vse polno tablic, ki kažejo živinske patrone, n. pr. sv. Miklavža, sv. Kvirina (Tolminci mu pravijo sv. „Krn“), sv. Lenarta itd.

Kakor že rečeno, so vse tablice preživo porbarvane in vendar bi ne bilo lepo posmehovati se takemu „živopisanju“. Tisti, ki so take tablice postavili, gotovo niso imeli uzroka smijati se in v živo bi jih žalil, kedor bi kaj tacega poskusil. Kakor so slikarje nevkretne, vendar se iz njih posname, kako neizrečeno gorje lahko zadene ubogo človeško srce. S takih priprostih tablic veje marsikatera življenja polna poteza, ki se sicer ne opaža sredi vsakdanjega pehanja. Pred vsem pa se z njih najbolje spozna globoko-versk čut našega ljudstva, ki navdaja in prešinja vse njegovo dejanje in nehanje. Na znamenjih in tablicah se zrcali vse prirodno življenje naših gorjancev, vsa njegova dražestna romantika in vse raznotere nevarnosti, ki mu ne-

prestano preté od sovražnih elementov. In ker so ti elementi po gorskih dolinah in jarkih premočni, ter užugajo najkrepkejšo moč, zato se množe spominske tablice dan za dnevom.

Planinci gledajo smrti tako rekoč neprenehoma v obraz. Ta se ponesreči pri košnji na strmih obronkih, drugega podere ravnokar posekano drevo, tretjega podsuje plaz, četrtega odnesó valovi pri plavljenju drv, ali pa če se drznejo skakati čez naraščeno vodo. Pa tudi strast zapelje človeka, da najde prežgodnjo, nenadno smrt. Trentarski divji lovci dali so že večkrat življenje zaradi pregrešne svoje drznosti, bodisi da so jih lastnikovi lovci zasčili, bodisi da so s strmih robov popadali. V najnovešem času polastila se je ljudij tudi neka druga strast, namreč iskati in trgati pečnice ali planinke, in tudi ta strast je že zahtevala človeških žrtv. Strastni turisti hodijo brez večjih voditeljev na gore in le prepogosto se čita o nesrečah, ki so jih doletele ob neznanih prepadih.

Ko ponesrečenca pokopljejo, potem se posvetujejo njegovi ljudje, kakšno tablico naj mu postavijo. Navadno sklenejo, da se mora od zgoraj narisati njegov patron, kakršen je v altari farne cerkve. Pod njim naj se postavi umrlj v vsakdanji obleki in naj se predoči, kako so ga rkli strli, ali

pominani razpis pred sabo, ne čuti dolžnega. Saj vidi, da imajo druga avstrijska mesta tudi zgolj jednojezične napise in sicer v tistem jeziku, katerega govori ogromna večina prebivalcev. Saj je sploh znano, da so se kakor pod prejšnjimi vladami, tako tudi pod vladjo grofa Taaffeja dvojezični javni napisi v mestih odstranjevali in nadomeščali z zgolj jednojezičnimi, da pa ni še nikdar vlada zaradi tega obtožila občinskega zastopa, češ, da je sklenil nekaj protizakonitega. Če je vse to gola resnica, ali se je moglo občinskemu svetu Ljubljanskemu le sanjati, da sklepa proti obstoječim zakonom, ko se je odločil za zgolj slovenske napise po mestnih javnih prostorih, za napise v jeziku torej, katerega govori ogromna večina mestnih in preogromna večina deželnih prebivalcev? Ne, ni se mu moglo kaj takega niti sanjati, ker je sklepal pri belem dnevi in videl okolo sebe stare, povse analogne faktične razmere, katerih doslej vlada še ni skušala predruščiti, ker se v te stvari samosvojega občinskega področja sploh nikdar utikala ni. Nekaj novega, nekaj izjemnega se je torej sedaj postavilo za Ljubljano, na kar njen zastop ni mogel biti kratko malo nič pripravljen. Jednakopravnost deželnih jezikov ima se sedaj raztegniti tudi na javne napise po mestih z lastnim statutom! To je jedro razpisa, s katerim je nas seznanil gospod deželni predsednik kranjski. In poseglo se je vmes „ex offio“ s členom XIX., to je še najbolj pomenljivo! Sto vprašani se nam vsiljuje na vse strani, vprašani, zakaj se tudi v drugih slučajih niso „ex offio“ popravljale stvari po smislu jednakopravnostnega člena niti na Kranjskem, niti drugod, kjer prebivajo slovenske manjšine? Pa stojmo in recimo: dobro je tako! Gosp. dež. predsednik kranjski je ustvaril precedens, čigar načelo mi akceptujemo. Kakor je bilo videti v včerajšnji seji obč. sveta Ljubljanskega, skrbelo se bode za to, da se tudi grof Taaffe in morebiti še druga instanca izrazi o tem. Ako se bode potem potrdilo, da je nemški manjšini v Ljubljani napraviti nemške javne napise, onda bode moralo obveljati, da tudi slovenskim manjšinam po mestih z neslovensko večino pristojajo slovenski napisi. Ako pa bomo videli, da za slovenske manjšine ne velja isto, kar za nemške manjšine, potem bomo tudi vedeli, pri čem da smo, vedeli bomo, da je najnovejši razpis gospoda barona Winklerja le izjema za privilegovane Nemce in da je bilo pravo stališče tisto, katero smo zavzeli začetkom naše današnje razprave!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 27. julija.

Ministerska kriza.

Nekaj časa že govori se v političnih krogih o večji ministerski krizi. Prvi jo je omenil mladočeški posl. Eim na razhodnem banketu njegove stranke in po njem varirali so to vest posamezni listi. Dobro poučen sotrudnik Praške „Politike“ piše o tej krizi tako-le: Malo, jako malo je manjkalo, da se nista odpovedala grof Falkenhayn in grof

Schönborn in sicer je bilo to začetkom meseca julija. Takrat nastalo je bilo mej vlado in konservativnega kluba večino rezko nasprotstvo. To nasprotstvo se je odpravilo, recimo „preteple“, in kriza je sedaj odpravljena. Drugače pa je seveda s baronom Pražakom. Zaslomba njegova ni podkopana; ta kriza bi bil neumesten, on sploh nima nikake zaslombe. Iz tega slede izvestne konsekvence. Ali se janneti se še ne bodo izvršile, vsaj nekaj časa še ne. Baron Pražak ni takšen, kakoršen je bil Donajski, ki je ljubil jasno situacijo; on čaka, kako se bodo stvari razvile in grof Taaffe je v tem hipu dosti bolj bolan, nego se splošno sodi, zato pa tudi med siloma dotirati parlamentarnih razmer do jasnosti. Nekaj časa ostalo bode vse tako, kakor je bilo. V ministerstvu sta dve skupini, ki sta si nasprotni, in tretja, srednja, ki posreduje. Levičari v ministerstvu so marquis Biquehem, baron Gautsch in grof Kuenburg, desničari so grof Falkenhayn, baron Pražak in grof Schönborn (!), srednji stranki pa pripadajo grof Taaffe, dr. Steinbach vitez Zaleski in grof Welsersheimb, a tudi Steinbach in Welsersheimb sta levič bolj naklonjena nego desnici, Zaleskega simpatije za desnico pa so zelo platonične. Levo krilo je torej dejanski najmočnejše. Ako se ohrani to razmerje še nekaj časa, gre zasluga za to grofu Taaffeju, ki želi vzdržati nekakor „juste milieu“. Ali pa bode ta politika balansiranja trajna, ni moči povedati, gotovo je, da se bodo tudi ona izjalovila, a še ne tako kmalu, če se ne primeri kaj posebnega. Kadar se snidejo poslanci na jesej, videti bodo na ministerski klopi — izvzemši morda jednega moža — sama znane obraze, tiste, katere so pri odhodu tam ostavili.

Mrzla sapa.

Z Dunaja piše mrzla sapa. Včeraj iznenadila je naše pravnike naredba deželne vlade kranjske gledé javnih napisov v Ljubljani, a v kraljevi Pragi iznenadila je narodne kroge neka druga določba, slavne vlade gledé uradnega jezika Praškega magistrata. Občinski svet Praški sklenil je bil dne 30. marcija t. l. nekatere določbe gledé uradnega jezika in ukrenil, da dopisuj odsej magistrat c. k. oblastvom, sodiščem in drž. pravdnistvom, nadalje avtonomnim oblastvom v deželah krone češke samo v češkem jeziku. Namestništvo v Pragi je ta ukrep dne 30. aprila t. l. sistiralo in sicer v toliko, v kolikor se izpreminja s tem ukrepom uradni jezik magistrata kot političnega oblastva. Vlada utemeljila je to odločbo s tem, da ni zakona, ki dovoljuje obč. svetu preminjati uradni jezik magistrata kot političnega oblastva. Občinski svet Praški pritožil se je zoper to naredbo na ministerstvo in je utemeljeval svojo pritožbo tako-le: Opravilni red za občino Praško dovoljuje v §. 148, da določa občinski svet uradni jezik, ne dela pa nikake razlike mej naravnim in izročnim področjem. Občinskemu svetu pristaja neovrzuja in nikjer omejena pravica določati uradni jezik magistratu, kajti to pravico ima vsak kolegij, deželni zbor, deželni odbor, občinski in okrajni zastopi in tudi sodišča, tudi upravno sodišče, ne ugovarjajo temu. Doslej še ni nihče obč. svetu odrekal te pravice in kakor ni zakona, ki veleva, da je političnih oblastev uradni jezik nemščina, tako ga tudi ni zakona, ki prepoveduje kolegijam določiti po svoji volji uradni jezik. Po čl. 16. zakona z dne 5. marcija 1862 ima državna uprava pravico nadzorovati občinske urade samo v toliko, da ne krše veljavnih zakonov, torej je treba najprej dokazati, da je bil kršen kakov zakon. Vlada ni imenovala takega zakona, obratno, pripoznala je naravnost, da raba jezikov v uradu ni kodificirana, iz tega pa izvaja, da občinskemu svetu ne pristaja pravica določiti uradni jezik svojim organom. Drž. osnovni zakon priznava jednakoprav-

nost vseh jezikov in nikjer ni rečeno, da gre nemškemu jeziku prednost pred drugimi. — Ministerstvo je navdilo temo pravemu in juridično izvrštemu utemeljevanju odbilo pritožbo, kar je češko prebivalstvo zlate Praže silno razburilo.

Bukovinskih Rumunov nove pritožbe.

Iz Črneve se poroča, da je rumunska stranka jako nezadovoljna, češ, da vlada ne mara nameščati uradnikov rumunske narodnosti, ampak da sili v delo, kar največ moči tajih, slabi galiških uradnikov. Rumunska stranka namerava zoper to odločbo protestovati in od rumunskih državnih poslanca zahtevati, da utoš v dosego te svrhe ves svoj upliv, če pa bi vlada ne hotela se udati tej želji, da izstopijo in Hohenwartovega kluba.

Vnanje države.

Francoski dinamitarci.

Jutri začne v Versaillesu kazenska obravnava zoper nekatere dinamitarde, ki so bili upleteni v razne atentate in so ukradli v Soisy-sous-Etiolles dinamita. Porotniki in sodniki dobili so vsi pretilna pismo in res so se nekateri tako ustrašili, da nikakor nečejo priti k obravnavi. Pisatelji teh listov opozarjajo tudi porotnike, da je v malih mestih laglje izvršiti atentate in se norčujejo, češ, saj je porotnik tudi neki notar, ta vam lahko naredi testamenta. Občinstvo je silno zabegano.

Švedska in Norveška.

Razmerje mej tema na pol vezanima na pol neodvisnima državama postaja vedno bolj napeto, kar se posebno jasno vidi pri sedanji ministerski krizi. Želja, da ima Norveška posebne konzulate, je stara in narodna zbornica je v zadnjem zasedanju ne izvršitev jednoglasno sklenila. Kralj ni hotel potrditi tega ukrepa vled česar se je ministerstvo odpovedalo. To je vzrok veliki krizi, ki utegne postati nevarna tembolj, ker so Norvežani že od nekdaj nasprotni Švedom in ker je razburjenost mej njimi prikipela do vrha. Kralj pozval je že celo vrsto odličnih politikov, naj sestavijo novo ministerstvo, a vsak je odklonil. Sedaj je kralj primoran poklicati na krmilo znova odstopivšega ministra Steena, ki pa gledé konzulatov tudi ne mara, odnehati. Švedski politični krogi so v strahu, da bi postal ta konflikt opasen.

Dopisi.

Od Velike Nedelje, dne 25. julija. [Izv. dopis.] (Velikonedeljske razmere — v pravi luči.) Z začudenjem smo čitali od Velike Nedelje pisani dopis, v katerem je nekaj neresničnih podatkov. Gosp. dopisnik si cerkve gotovo ni dobro ogledal ali pa ne od vseh strani, sicer bi bil videl, da je vihrala iz stolpa velika slovenska zastava, a tudi kar se trdi v dopisu, da naš župnik ne mara slovenskega cerkvenega petja, ni resnično. Prav sedanj župnik je povzdignil petje v naši fari in tudi v dan cerkvene slavnosti kakor o drugih prilikah pojejo naši pevci slovenske pesmi in samo svetli blagoslov pojejo v latinskem jeziku. — Tudi očitane, da podpirajo Velikonedeljski narodnjaki in gosp. župnik narodne nasprotnike, treba popraviti, kajti to očitano ni osnovano. „Svoji k svoji svojim“ je tudi Velikonedeljskim rodoljubom v čisljih in ravna se po tem gaslu. Sicer pa je bilo iz dopisa, seveda mej vrstami, razvidno, da meri dopisnik na gotovo osebo in to najbrže na g. Škvorca. V tem oziru pa treba opozoriti, da je več vrst rodoljubov;

pa kako ga je kamenje podsulo. Čisto spodej na levi naj se naršejo vica, v katerih morda uboga duša trpi in potem pride šele kak pobožen rek, kraj in dan ponesrečenja ter prošnja do mimogredočih, naj molijo očenaš za ponesrečenca. Tablice stoje sicer navadno na mestu nesreče, vendar pa postavljajo n. pr. Trentarji spominke blizu domače hiše tudi tistim, ki so se Bog vé kje po svetu ponesrečili.

Trentarji in gorenji Posavci naročujejo svoje tablice Podkornom pri Kranjski gori. Tam je izdelovanje spominskih tablic nekaka domača obrtnost. Čeravno nimajo umetniške vrednosti, vendar pa nas zanimajo v kulturhistoričnem obziru. Kmet sicer dobro razume vse dejanske razmere in jih zna tudi dobro presoditi, vendar jih ne ume upodobiti s kistom. On slika samo tipične podobe, okorno in nevretno, kakor roka kakega dečka. So razmerja in perspektive on niti ne pozna. Gorsko pot n. pr. nariše kmetski slikar v vsi njeni dolgosti in precej veliki širokosti. Poleg te pa nariše vse mogoče styari, ki se lahko dogode in katere posebno vzbujajo njegovo domišljijo. Nesreča in smrt sta kmetu navadno jedno in isto, obadva tesno mej seboj združena.

Kmet ni nikakoršen idealist, on se drži tega, kar lahko s svojimi čutili spozna. On tudi počne nič

zastonj imeti in priznava, da vsaka usluga izživlje protiuslugo. Ako so mu nebesa kako milost podelila, zdi se mu čisto naravno, da mora tudi on svojemu patronu kako veselje narediti. Če družega ne more, obesi tablico za prijetno milost v svetišči M. B., premožnejši darujejo debele sveče cerkvi; bogatini pa dajo narediti krasne mašne plašče. Povsodi pa zahteva kmet, naj se njegovo ime zapiše in javno izpostavi, da lahko vsakdo spozna, kdo je to daroval.

Poleg raznih nezgod, katere človeka vsako uro lahko zadenejo, vidijo se na tablicah predočene tudi bolezni, ki živini prete. Tako se vidi včas naslikana planšarica, kako skrbi za bolno kravo in ob enem za veselje povratka v domačo vas koncem poletja, ker, če bi jej katera krava poginila, ne smela bi okrasiti svoje živine ob dohodu s planine. Lahko se naleti tudi tablici s kmetom, ki kleči na stolčku, a za njim je narisana vsa njegova goveja živina do najzadnjega teleta, kako jej kuga preti, za katere odvvrnenje on moli.

Tablice pa niso samo znak tistega kraja, ki je posvečen najsvetejšim občutkom človeškim, nego one služijo tudi za praktične namene, one zaznamujejo pravo pot v samotnih krajih. Kjer se potje križajo ali pa dele, spoznal bodeš vselej pravo pot po tem, ob kateri je znamenje postavljeno, ali pa

križ in tablica pribita. Ob jednem se tudi lahko opaza, kako se svetniki menjajo od kraja do kraja, kako tu časte jednega, drugodi drugega. Največkrat se nahajajo na znamenjih in tablicah naslikana M. B. najbližje božje poti.

Iz znamenj in tablic govori narodov duh z besedo in pismom neposredno z nami. Tudi drugi nemj spominke ob potih imajo isti namen in kdor hoče, jih prav lahko razume, ne da bi bilo kaj narisanega ali zapisanega na njih. V zgodovini tacega spomenika je izražena navadno vsa družinska kronika sosednih kmetij. Vernim ljudem kažejo znamenja pot v nebesa ter jih opominjajo k molitvi in pobožnemu življenju. Ob jednem pa imajo znamenja tudi mističen pomen: pri njih počivajo verne duše, ko morejo za kazni mukotrpno okoli begati. Na drugi strani pa so znamenja mejniki, mimo katerih ne more hudobec z njegovo peklenko družajo. Tudi večam in čarovnicam zapirajo znamenja pot na polje, da ne morejo toče narediti ali drugače poljskim pridelkom škodovati.

Pri znamenjah so videle pobožne duše razne nebeske prikazni in tako se je že večkrat zgodilo, da so na mestu znamenj cerkve sezidali ali pa močno obiskovane božje poti postavili. S kratka: vsako znamenje je zgodovinski spomenik!

L. M.

je eni so bolj energični, drugi pa bolj pasivni, a za to jim še ne gre odrekati narodnega prepričanja. Gosp. Škvorec ni samo rojen domačin, ampak tudi v misljenji in v dejanji je dober in zaveden narodnjak, ki nad podpira vsako narodno podjetje. Gospodu župniku pa nikakor ne gre očitati malomarnosti; kadar izvršuje svoj poklic je samo duhovnik in mora n. pr. spritevala in druge jednake stvari narediti na podlagi resnice prav tako za nemškutarje kakor za Slovence. Da pa je narodnjak in ne samo z besede, pokazal je že pri mnogih prilikah, in sicer dejanski bolj nego marsikdo drugi in zato je vsako zoper njega naperjeno očitjanje neosnovano.

Iz občinskega sveta Ljubljanskega.

V Ljubljani, 26. julija.

Predseduje župan Grasselli. Nayzočnih je 17 občinskih svetnikov. Overovateljska zapisnika današnje seje imenuje župan gg. občinske svetnika Svetka in Žitnika. Župan naznani, da je povodom saruke nadvojvodinje Margarete Sofije, hčerke nadvojvoda Karola Ludovika in nadvojvodine Marije Terezije, naprosil deželno predsedstvo, naj izreče najudanejšo čestitko občinskega zastopa, za kar se je nadvojvoda Karol Ludovik brzojavim potem zahvalil (Dobro! Dobro!) Župan naznani, da mu je došel od c. kr. deželnega predsedstva dopis, s katerim se za podlagi § 84. obč. reda za stalno mesto Ljubljano prepoveduje izvršitev sklepa obč. sveta Ljubljanskega, s katerim se je določilo preneniti nekatere javne napise in je napraviti samo v slovenskem jeziku. Zapisnikar prečita ta dopis.*

Oglasil se za besedo obč. svetnik dr. K. Bleiweis vitez Trsteniški in izjavi, da hoče predlagati, naj se dopis gosp. dežel. predsednika izroči pravemu odelku, v poročanje. Kaj je vplivalo, pravi govornik, da je g. dežel. predsednik s čudovito hitrostjo ustavil sklep našega avtonomnega zastopa, ni težko uganiti. Dandanes vlada za neke, nekdanj kot fakijske stigmatizovane ljudi posebno tenak slub. To je dokazala zadnja doba v državnem zboru na Dunaji. G. dežel. predsednik se sklicuje na člen XIX, s katerim hoče varovati nemško manjšino. Kedar pa treba drugod varovati slovansko manjšino, takrat spi člen XIX. V Mariboru, v Celju, v Ptui, v Celovci, Beljaku, v Gorici, Trstu, v Pulji i. t. d. se nahajajo izdatne manjšine Slovencev ali Slovanov, tu obč. sveti vsak dan grešijo proti čl. XIX, a nikogar ni, ki bi tu pomagal Slovanom. Markanten eksample vidimo v Brau, kjer so bili prej dvojezični napisi, a ko je prišla nemška vlada na krmilo, po se takoj odpravili, čeravno je manjšina Slovanov v Brau višja, kakor Nemcev in slovenskih renogator skupaj v Ljubljani, a ni črhnila ni vlada. Nikakor torej se smemo dopuščati, da bi se tako z nami postopalo, pritožiti se moramo in upati smemo, da se bode respektiral sklep avtonomne korporacije. Ako pa propademo, potem — vsaj upam tako — bomo tudi ustregli rojakom našim v drugih kronovinah; tam, kjer so v manjšini, bodejo zahtevali in doseči morajo, da se kakor tukajšnjim Nemcem, tudi njim povsod dejansko uvede enakopravnost ne samo na ulici, ampak tudi, česar žalibog zastoj prosijo že leta in leta, glede sol in uradov. Jednake pravice, jednake dolžnosti, to naj bi bilo geslo vlade, in ako bi se ona tega držala, srečna bi bila Avstrija. (Živahno odobravanje.)

Predlog se vzprejme brez ugovora.

V imenu stavbinskega odseka poroča obč. svet. Klein o popolnjeni ponudbi glede občinskega sveta meje nunskega vrta in nove Tržaške ceste. Gospa pl. Zhuber ponujala je prej za štirjaški seženj po 5 gld., zdaj ponuja 6 gld. V ponudbi pravi, da bode stavbo hiše na tem prostoru izvršila po naročilu stavbenega urada, da bode zakrit nunskega vrta zid, in da hoče prijeti stavbo l. 1893. ter jo dovršiti l. 1894. Poročevalec Klein nasvetuje za stavbinski odsek, naj se ta ponudba odkloni, ker je to jeden najlepših prostorov s katerim mesto razpolaga in naj se svet proda za po 10 gld. za štirjaški seženj.

Obč. svet. Pirca uzi se čena le previsoka. Stavbeni prostor ni kaj vabljiv, je nekak poligon in je malo upanja, da bi se kmalo zazidal. Zatorej nasvetuje, ker bode od prodanega stavbišča po določi stavbenega odseka porabiti mnogo sveta za vrt, od katerega ne bode mnogo ali nič prihodka, naj se odda ta svet, mesto po 10 gld. — po 8 gld. štirjaški seženj.

Obč. svet. Velkovrh podpira ta nasvet.

Obč. svet. vitez Zitterer pa podpira predlog stavbinskega odseka. Po njegovem mnenju ga skoro ni v Ljubljani lepšega prostora kakor je ta. Seunikovim dedičem plačevalo se je za svet po 10 gld. za štirjaški seženj, g. Lukmann zahteva za svojo hišo in dvorišče 100.000 gld., gospa. Fux je plačala □ seženj po 12 gld., le počakati treba, svet bode lahko še dražje prodati.

Obč. svet. Velkovrh naglašja, da bode mestna občina le mnogo pridobila, če se ta prostor zazida, kajti plačevala se bode gostaćinja, doklade za vodovod, ki je tam že po glavnih cevih izpeljan in 6% naklada, glavna stvar pa je, da se bode zazidal grdi zid nunskega samostana.

Obč. svet. Ravnihar pravi, da je z vseh

*) Dopis je natisnjen v uvodnem članku. Op. ured.

dosedanjih razprav občinskega sveta razvidno, da dela stavbinski odsek vsakemu, kateri boče graditi kako novo stavbo, zgolj le ovire. Gospod Merizzi hotel je par metrov sveta poleg svojega (Seunikovih dedičev) posestva in bi bil kupil in podri igriško stavbo, a ni se mu dalo. Tako se je godilo tudi gosp. Perdanu, ko je hotel novo stavbo napraviti na Reseljevi cesti, katera je sedaj morebiti za dolgo časa odložena. In isto tako postopa se zdaj proti ponudnici gospoj Zhuber, ki hoče zidati hišo za stanovanje na tem prostoru. Ako bi morala za stavbeni prostor dati kar 10.000 gld., potem ji stavba ne bode nesla nikakih obresti in opustila bode vso reč. Govornik podpira toplo predlog obč. svet. Pirca.

Oč. svet. Murnik pravi, da določa ceno kakemu svetu zgolj individualno mnenje. Gosp. Lockmann mieli, da je njegov prostor vreden 100.000 gld., mesto pa je hotelo prodati del Cesarja Jožefa trga za komaj desetiino tega zneska. Ponudba Seunikovih dedičev glede igrišča — govornik pravi, da mora to naglašati kot devetletni načelnik stavbinskega odseka — bila je za mestno občino brez vsake vrednosti; odgovoren za dotični ukrep pa ni stavbinski odsek sam, nego ves občinski zastop. Zavrata torej očitjanje, da dela stavbinski odsek komu neopravičene ovire. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Osobne vesti.) Deželni predsednik g. baron Winkler podal se je za nekaj časa na Gorenjako v Belopeč. — Vpokojeni polkovnik 25. pešpolka gosp. Avgust Salomon dobil je viteški križ Franc Jožefovega reda.

— (Potrjen zakon.) V kranjskem deželnem zboru sklenjeni zakon o uravnavi potoka Mirne dobil je Najvišje potrjenje.

— (Zabavni večer.) Opozarjamo še enkrat na zabavni večer, ki ga priredi prva Ljubljanska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda danes zvečer na vrtu g. Ferlinčeve restavracije. Sodeluje vojaška godba.

— (Abiturijentska veselica v Ljubljani.) Vse one gospode Ljubljanske pevce, ki so obljubili sodelovanje pri abiturijentski veselici, opozarjamo, da so skupne vaje 28. in 29. t. m. v „Glasbeni Matici“.

— (Pevskega društva „Ljubljana“) vrtna veselica v nedeljo dne 31. t. m. pri „Virantu“ obeta združiti mnogobrojno občinstvo. To domnevanje opravičuje v nekoliko tudi udeležba pri kegljanji na dobitke, do torka zvečer kegljalo se je nad 1000 serij! Pevci pa se kar najmar ljiveje vadijo v petji, hoteč pevske točke (4 zборе) dostojno prednašati. Izza kulis smo izvedeli, da tem povodom nastopi čveteroapev, obstoječ iz vrlih 2 ženskih in 2 moških pevskih močij. Posebna vabila se ne bodo razpošiljevala, kar naj slavno občinstvo in osobito častiti podporni člani oprostiti blagovolé.

— (Znamenite starine) so izkopali večeraj popoldne na Celovski cesti. Konec Knezove hiše odprl je muzejaki služabnik Kobal sarkofag (iz mehkega kamnja, kakeršno se nahaja pri Moravčah), v katerem sta bili dve ženski ogrodji (brčkone matere in blizu dvanajstletne hčerke). Pri prvem se je našel zlat prstan z dvema kamenoma, pri drugem pa nad 70 drobnih, zlatih koral. Bilo je še kakih pet, šest sarkofagov in mali grob iz opeke zložen z ostanki sežganega trupla. Nad tem poslednjim sta se našli dve plošči z napisi. Tudi kustos Müllner in preparator Schulz sta osebno preiskala sarkofage in dala odnesti najdene stvari v deželni muzej.

— (Na državni železnici) bilo je tudi preteklo nedeljo proti gorenjski strani in proti Kamniku izredno veliko izletnikov. Vozilo se je na obeh progah nad 3000 osob. S Podnarta moral se je prirediti drugi posebni večerni vlak.

— (Nova ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) se snuje za Cerkljico in okolico ter se bode v kratkem ustanovila, ker se je po prizadevanji rodoljubne gospe Sebenikarjeve iz Rakeka že zglašilo mnogo gospe in gospodičin.

— (Napad.) Na poti v Jesenice napadla sta pretekli teden dva cigana neko žensko iz Gorij in jo hotela oropati. Ko je klicala na pomoč, prišel je ceatar Janez Jan, ki je prepočil napadalca. Drugi dan prišli so ju orožniki ter djali pod ključ.

— (Ažijo za carinska plačila) določil se je za mesec avgust za vsa plačila, ki se odštejejo v srebru namestu v zlatu, na 19 odstotkov.

— (Slovenski učitelji v Gradcu.) Piše se nam iz Gradca dne 26. t. m.: Včeraj se je pričel tu šesttedenski učiteljski tečaj za deška ročna dela

pod vodstvom meščanskega učitelja Söllnerja. Poučuje se v mizarstvu in lepenstvu po devet, oziroma deset ur na dan. Tega tečaja se udeležuje g. nadučitelj Poženel iz Rakeka, g. nadučitelj Benedek iz Planine, g. učitelj Kleč iz Ljubljane in g. učitelj Nagu iz Studenca, kateri zadnji pa še ni došel. Dela in truda bode sicer veliko, a nadejamo se, da Slovenci tudi tu ne bomo zadnji.

— (Povodenj.) Na Štajerskem naredila je Drava po vsej Dravski dolini veliko škode. Že od leta 1874. ni bila tako silno narasla, kakor poslednje dni. Nekatere mostove pobrala je voda in pokvarila občinska pota. Na mnogih krajih ni uničena samo žetev na polji, nego voda odnesla je tudi rodovitno zemljo in nanesla kamenja in skalovja. Okoli Mislinje, v okraji Slovenski Gradec, nastalo je celo jezero, ki se je le počasi odtekalo. Škoda je velika.

— (Trtna uš.) V občini Št. Nikolaj v Ormoškem okraji konstatovano se je uradno, da so nekateri vinogradi okuženi po trtni uši.

— (Umer v zaporu.) Abraham Diamant, ki je o svojem času, službujoč pri tedanji gospe pl. Gariboldi, ukradel za veliko tisoč zlatnine in dragocenostij, zaprt je sedaj v kaznilnici v Karlavipri Gradcu. Te dni sprl se je z nekim 72 let stariim kranjcem Janezom Grabnarjem in ga v jezi zabodel s škarjami, tako, da je bolni starec umrl. Diamant ni povse zdrav, časih ga meče božjast, časih pa se mu zmeša tako, da ga je težko ukrotiti.

— (Hram za prodajo italijanskega vina) nameravajo ustanoviti tudi v Celovci, kakor se bode to zgodilo gotovo po vseh večjih mestih, na očitno škodo našim vinogradnikom, ki že zdaj težko spravljajo v denar svoje pridelke. Kaj bode še le, ko italijanska vina preplave vso Avstrijo, posebno bližnje pokrajine!

— (Usad se je udril) v Lišah na Koroškem vsled dolgotrajnega deževja. V ondotnem rudniku delujoči rudarji, pravočasno opozorjeni na pretečo nezgodo, utekli so hitro in se vsi rešili. Koj na to udril se je usad in popolnoma zasul rov, v katerem so bili delali rudarji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Celje 27. julija. Vsled razpisa kranjskega deželnega predsedstva, da samo-slovenska imena ulic in prostorov v Ljubljani žalijo državne temeljne zakone, sklenili tukajšnji Slovenci, da bodo v Celji zahtevali tudi slovenske napise imen ulic in prostorov.

Dunaj 27. julija. Grof Taaffe odpotoval po današnji seji gospodske zbornice v Išli k cesarju, baje radi važnih rečij.

Sofija 27. julija. V znani pravdi na smrt obsojeni Milarov, Aleša Karagulov, Popov in Gjorgjev bili danes usmrčeni.

Peterburg 27. julija. „Journal de St. Peterburg“ izjavlja, da so v raznih časopisih priobčeni akti iz pravde proti namišljenim morilcem Belčeva falsifikovani. Poročilo, da je ruska vlada izdala odredbo, po kateri so razveljavljeni glede Ferdinanda Koburžana vsi zakoni, je smešna izmišljotina.

Dunaj 26. julija. Finančni minister dr. Steinbach dobil red železno krone prve vrste.

Razne vesti.

* (Grozna nesreča) dogodila se je v Aleksandriji v Egiptu. Nedavno popravljeni stolp mošeje „Mumier“ podr se je mej službo božjo, ko je bilo polno vernih v mošeji. Na stotine ljudi je ubitih ter pokopanih pod razvalinami.

* (Čudakova oporoka.) Te dni umrl je v Florencah neki American, Henry Lewingstone, velik čudak. Ta bogataš ni občeval z nikomur, imel je samo navado, voziti se s kočijo, v katero je bilo upreženih po 20 parov konj. Tudi natočnine ni nikdar dal nikomur, vsakega je potolažil, češ, po moji smrti boš dobil, kar ti gre. In res, v svoji oporoki ostavil je vsem svojim slugam nenavadno visoka volila. Tudi drugim, povse neznamim ljudem ostavil je volila po 50.000 lir, tako nekemu uradniku, ki je v kavarni, kjer je sedel pokojnik čudak, nekoč vzkliknil: Oh, da bi imel vsaj 50.000 lir, da si kupim vilo.

* (Od strahu umrl.) V Madridu zaprli so necega cigana zaradi uboja. Ko so ga odveli pred sodišče, rekli so mu njegovi tovariši iz ječe, da je že obsojen na smrt in da se bode kazen takoj izvršila. Ubogi cigan se je tako prestrašil, da ga nič ni moglo umiriti. Zastonj so mu prigovarjali jetniški pazniki, da so njegovi tovariši lagali. Umrl je kmalu potem od samega strahu.

Avstrijska specialiteta. Na želodec bolehačim ljudem priporočati je porabo pristnega „Moll-ovega Seidlitz-praska“, ki je preskušeno domače zdravilo in upliva na želodec krepilno ter pospešilno na prebavljenje in sicer z rastocim uspehom. Škatljica 1 gld. Po poštnem povzetju razpošilja to zdravilo vsak dan lekarnar A. MOLL, c. in kr. dvorni zalagatelj, DUNAJ, Tuchlauben 9. V lekarnah na deželi zahtevati je izrecno MOLL-ov preparat, zaznamovan z varnostno znamko in s podpisom. Manj nego 2 škatljici se ne razpošilja. 5 (42—10)

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto 4 gld. 60 kr.; za pol leta 2 gld. 30 kr.; za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Tuji:

26. julija.

Pri **Mati:** Hafner, Sečanski, Paschka z Dunaja. — Funk iz Gradca. — Bučar iz Kamnika. — Pavlovič iz Zagreba. — Obreza z Vrhnike. — Kirsch iz Celovca. — Khern iz Linca. — Strasschow iz Prage.

Pri **Stonu:** Dr. Janowitz iz Trsta. — Dr. Drozda, Neuroth, Seiber, Eichholzer, Berkowitz z Dunaja. — Salomon iz Pulja. — Knific iz Gorice. — Dr. Defranceschi iz Gradca. — Tomšič iz Ilirske Bistrice.

Pri **južnem kolodvoru:** Wran, Modam, Schinatschek z Dunaja. — Wenzel iz Brna.

Umrli so v Ljubljani:

24. julija: Barbara Oselj, krojačeva vdova, 65 let, Kravja dolina št. 11, marasmus.

25. julija: Alojzija Turk, posestnica, 70 let, Slonove ulice št. 22, catarrhus intestinalis. — Ludvik Vertačnik, delavčev sin, 11 mesecev, Dunajska cesta št. 35, božjast.

26. julija: Marija Pribovič, čevljarjeva hči, 12 dni, Florjanske ulice št. 31, krč v čeljustih. — Antonija Janežič, delavčeva hči, 14 mesecev, Kolezijske ulice št. 2, božjast.

V deželni bolnici:

24. julija: Janez Dimnik, hlapec, 51 let, oedema cerehi.

25. julija: Anton Spik, delavec, 32 let, legar.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Moškina v mm.
26. julija	7. zjutraj	735.6 mm.	13.2° C	sl. jvz.	obl.	
	2. popol.	735.6 mm.	22.0° C	sl. vzh.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	736.4 mm.	15.0° C	brezv.	jasno	

Srednja temperatura 18.7°, za 0.9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 27. julija t. l.

	včeraj	danes
Papirna renta gld.	95.90	95.90
Srebrna renta " "	95.45	95.50
Zlata renta " "	113.90	113.95
5% marcna renta " "	100.65	100.55
Akcije narodne banke " "	995.—	995.—
Kreditne akcije " "	312.—	313.50
London " "	119.60	119.60
Napol. " "	9.50 1/2	9.50
C. kr. cekini " "	5.67	5.67
Nemške marke " "	58.52 1/2	58.52 1/2
4% državne srečke iz l. 1854 gld.	140	140
Državne srečke iz l. 1864 " "	182	182
Ogerska zlata renta 4% " "	110	110
Ogerska papirna renta 5% " "	100	100
Dunava reg. srečke 5% " "	122	122
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi " "	117	117
Kreditne srečke " "	191	191
Rudolfove srečke " "	23	23
Akcije anglo-avstr. banke " "	152	152
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. " "	236	236

Zahvala.

Žalujoča rodbina pokojnega gospoda

Franca Windischer-ja

c. kr. davkarja

izreka na tem mestu blagorodnemu gospodu c. kr. okrajnemu glavarju v Radovljici, gospodu c. kr. sodniku v Kranjski gori, vsem c. kr. uradnikom, tukajšnjim ognjegascem in vsem drugim p. n. gospodom in gospem tukajšnjim in p. n. onim, ki so iz daljnih krajev prihiteli pokojniku pri mrtvaškem sprevodu zadnjo čast storiti, dalje vsem blagim rokam na obilnih krasnih vencih najsrčnejšo zahvalo. Naposled priporočamo blagega pokojnika v dober spomin!

Kranjska gora, dne 26. julija 1892.

(861)

Rodbina Windischer.

Na najnovejši in najboljši način

umetne

(228—41)

zobe in zobovja

ustavlja brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije, — odstranjuje zobne bolečine z usmrtenjem živeca

zobozdravnik A. Paichel,

poleg čevljarkega mostu, v Köhler-jevi hiši, I. nadst.

Poštna upraviteljica

želi do 1. septembra službe.

Ponudbe upravitelstvu „Slov. Naroda“.

(860)

COGNAC

star, pristen. Naravnost iz Cognac-a (Francosko). Zdravniki ga priporočujejo kot sredstvo, ki posebno krepča slabotne, bolne in prebolele. Mala steklenica 2/10 litra 1 gld. 75 kr.; velika steklenica 4/10 litra 3 gld.

Piccoli-jeva lekarna

„Pri angelju“

v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo. (59—5)

Razglas.

Zaradi oddaje stavbe

novega okrajnega mostu čez Savo

mej Smlednikom in Sbiljam na okrajni cesti Loka (Medvode)-Kamnik vršila se bode

dné 16. avgusta t. l.

dopoludne ob 10. uri javna dražba v občinski pisarni v Kranji in pri tej priliki izklicalo

1. Stavba lesenega mostu z obrežnimi zidovi za 13.000 gld.

2. Preložitev obestranskih cest za 5.000 „

Vabijo se k tej dražbi vsi podjetniki z dostavkom, da ima vsakdo pred

ustno obravnavo uročiti načelniku komisije 5% varščino v znesku 900 gld.

Dotični načrti in pogoji, kakor tudi vsa druga sredstva ležijo podjetniku v ogled na razpolaganje v občinski pisarni ob navadnih uradnih urah.

Cestni odbor v Kranji

dné 25. julija 1892.

(855—2)

Načelnik: Jožef Keršič.

Doering'ovo milo s sovo

po svoji kakovosti nedoseženo, jako očiščeno, nevtralnno toaletno milo brez primešanega luga ali drugih tvarin.

Vzdrži in množi lepoto kože, zboljša polt,

odpravlja s kože vse nečistosti ter upliva v vsakem slučaju oživiljajoče in osvežujoče na kožo.

V nasprotju z drugimi toaletnimi mili je to absolutno neškodljivo

tudi če se se rabi vsak dan.

☞ Zgodnje staranje, grapava koža, rudeče roke se nemogoče. ☞

Nepogrešno za žensko toileto.

Radi svoje finosti je to milo zlasti porabno za dojenčke in otroke, nadalje tudi za osebe, katere imajo občutno kožo, in katerim nasvetujejo zdravniki to milo.

Doeringovo milo s sovo je, ker velja komad samo 30 kr.,

najboljše milo na svetu.

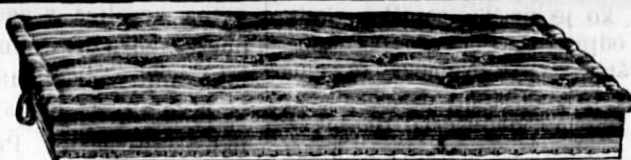
Vsak komad pristnega Doeringovega mila se spozna, ker mu je utisnjena varnostna znamka, sova, odtod se imenuje „Doeringovo milo s sovo“.

Dobiva se:

IV. (356—5)

Avr. Auer, Ferd. Bilina & Kaseh, lekar Grützel, Ant. Krisper, Ed. Mahr, Mayr-jeva lekarna „pri zlatem jelenu“, Piccoli-jeva lekarna „pri angelju“, Ubald pl. Trnkóczy, lekar. V Kranji: Martin Pettan, Rud. Starovanski. Generalno zastopstvo za Avstro-Ogersko: A. MOTSCH & Co., Dunaj, I., Lugeck 3.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

10

goldinarjev

stane pri meni en modroc na peresih (Federmatratze). Ti modroci so solidno iz najboljših tvarin narejeni, imajo po 30 dobro vezanih, močnih peres iz najboljšega bakrenega drata, so s finim afrikom tapcirani in močnim platnenim evilhom preoblečeni ter 10—15 let nobenih poprav ne zahtevajo. Pri naročilih z dežele naznani naj se vselej natančna mera postelje v notranji luči. — Ako se torej dobi za 10 gld. dober tapciran modroc na peresih, je pač neumestno kupovati malovredne nadomestke, kateri pravemu namenu, imeti dobro posteljo, ne ustrezajo.

ANTON OBREZA, tapcirar v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4.

Lastnikom hotelov, vil, kopelij in zavodov popust od cene.

Žičaste žimnice za vsako posteljo navadne velikosti po 8 gld. 90 soldov; z afrikom tapcirane in s evilhom preoblečene po 15 gld. (714—12)

Rogaška kiselina.

Rimski vrelec

☞ najboljša naravna natronova kiselina. ☞

Z dovoljenjem

c. kr. ministerstva notranosti z oglasom z dne 29. grudnia, št. 14.679,

umetno napojena s čisto, prosto ogljenčevo kiselino.

Odlikuje se posebno: Pri počasnem prebavljenju in slabem teku, pri dolgotrajnih nahodih, proti nadihu, ako slabé moči in pri vseh nevarnih boleznih, ki nastanejo zaradi popačene menstruacije. (854—1)

== Izvrstna namizna pijača! ==

Vrelec sv. Rozalije

priporoča se pri boleznih želodca, pri slabem teku, zgagi, pesku in mehurskem nahodu, vrhu tega je izvrstna namizna pijača, zmešana s kislimi ali sladkimi vini.

Razpošilja se v močnih steklenicah, po 1 1/2 litra, 1/10 in 1/10 litra po jako nizkih cenah.

☞ Ceniki na zahtevanje gratis in franko. ☞

Naročila naj se pošiljajo: Upravitelstvu Rimskega in sv. Rozalije vrelca, pošta Polčani, pri Rogatcu.

Lastnica in tisk „Národne Tiskarne“.